

STEPHEN KING

TEMNÁ VEŽA VI

SUSANNINA PIESEŇ

IKAR

STEPHEN
KING

TEMNÁ VEŽA VI
SUSANNINA PÍSEŇ

Preložil Michal Jedinák

IKAR

Stephen King
SONG OF SUSANNAH
THE DARK TOWER VI

Copyright © 2004 by Stephen King
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © 2020 by Michal Jedinák
Poetry translation © 2020 by Jana Kantorová-Báliková
Jacket design © 2020 by Emil Křížka
Slovak edition © 2020 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Song of Susannah
(Pocket Books, a division of Simon & Schuster Inc.,
New York 2004) preložil Michal Jedinák.
Verše preložila Jana Kantorová-Báliková.
Redigovala Antónia Revajová.
Korigovala Hana Brunovská.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2020
ako svoju 1 592 publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7155-5

*Venujem Tabby; ona vie,
kedy sa to skončilo*

„Chodte teda. Existujú aj iné svety ako tieto.“

– JOHN „JAKE“ CHAMBERS

*„Som dievča, čo stále žiali,
cítim bôle svetských dní,
len sama mám kráčať cestou,
sotvakto ma usmerní.“*

– Tradicionál

„Spravodlivé je, čokoľvek si želá Boh.“

– LEIF ENGER:

Pokoj ako rieka

REPRODUKCIA

PRVÁ SLOHA

Lúčotrasenie

1

„Ako dlho mágia zostane?“

Na Rolandovu otázku spočiatku nikto neodpovedal, preto sa opýtal znova a tentoraz sa cez obývaciu izbu na fare pozeral na miesto, kde sedeli manni Henchick s Cantabom, ktorý sa oženil s jednou z mnohých Henchickových vnučiek. Muži sa držali za ruky, ako je u manniov zvykom. Starší v ten deň prišiel o vnučku, ale či trúchlil, to sa z jeho kamennej, vyrovnanej tváre nedalo vyčítať.

Vedľa Rolanda sedel tichý a príšerne bledý Eddie Dean. Za ruku nikoho nedržal. Na zemi pri ňom sedel so skríženými nohami Jake Chambers a do lona si posadil Ráta. Roland čosi také v živote nevidel a neveril by, že billy-brumbo to chlapcovi dovolí. Eddie aj Jake boli zaffkaní krvou. Tá na Jakovej košeli patrila jeho priateľovi Bennymu Slightmanovi. Krv na Eddieho košeli Margaret Eisenhartovej, kedysi Margaret z Červenej cesty, stratenej vnučke starého patriarchu. Eddie s Jakom vyzerali rovnako unavene, ako sa Roland cítil, ale bol si takmer istý, že dnes v noci si neoddychnu. Z diaľky z mesta k nim doliehalo burácanie ohňostrojov, spev a huriavk oslavy.

Tu sa neoslavovalo. Benny a Margaret zomreli a Susannah zmizla.

„Henchick, odpovedzte mi, na kolenách prosím: ako dlho mágia zostane?“

Starec si neprítomne pohladil bradu. „Pištoľník – *Roland* –, to nedokážem odhadnúť. Mágia dverí v jaskyni je nad moje sily, ako iste vedia.“

„Povedzte mi, čo si myslíte. Čo vám napovedajú vaše vedomosti.“

Eddie zdvihol ruky. Boli špinavé, pod nechtami mu zasychala krv a triasli sa. „Hovorte, Henchick,“ požiadal pokorným a bezmocným hlasom, aký Roland ešte nepočul. „Hovorte, na kolenách prosím.“

Rosalita, gazdiná otca Callahana, priniesla tácku. Ležali na nej šálky a karafa s pariacou sa kávou. Aspoň ona si našla čas prezliecť sa z krvavých, zaprášených džínsov a košele do domácich šiat, hoci v očiach sa jej stále zračila hrôza. Hľadeli jej z tváre ako malé zvieratká z brloha. Bez slova naliata kávu a rozdala šálky. Roland si jednu vzal a neuniklo mu, že všetkej krvi sa predsa len nezbavila. Na chrbte pravej ruky jej zostala červená šmuha. Margaretina, alebo Bennyho? Roland to nevedel. Ani mu na tom veľmi nezáležalo. Vlky porazili. Možno sa do Cally Bryn Sturgis vrátia, možno nie. Rozhodne o tom *ka*. Ich starosť je Susannah Deanová, ktorá zmizla po boji a zobrala so sebou čiernu Trinástku.

Henchick sa opýtal: „Pýtate sa na *kaven*?“

Roland prikývol. „Tak, otec. Na zotrvačnosť mágie.“

Otec Callahan si zobral šálku kávy, kývol Rosalite a roztržito sa usmial, ale nepoďakoval. Od návratu z jaskyne takmer neprehovoril. Na kolenách mu ležala kniha *Prekliatie Salem* od autora, o ktorom nikdy nepočul. Svoj román vyhlasoval za dielo fikcie, ibaže on, Donald Callahan, v ňom vystupoval. Žil v meste, o ktorom kniha rozprávala, a podieľal sa na udalostiach, ktoré opisovala. Po-

zrel sa na zadnú stranu obálky aj na záložku. Zmocnila sa ho podivná istota, že z autorovej fotografie sa naňho bude pozerat' iná verzia jeho vlastnej tváre (s najväčšou pravdepodobnosťou ako vyzeral v roku 1975, keď sa spomínané udalosti odohrali), lenže podobizeň chýbala a informácia o spisovateľovi bola veľmi stručná. Žije v štáte Maine. Je ženatý. Predtým už napísal inú knihu, a ak sa dá veriť citátom na zadnej strane obálky, stretla sa s veľmi dobrým ohlasom.

„Čím silnejšia mágia, tým dlhšie zotrvá,“ povedal Cantab a spýtavo sa pozrel na Henchicka.

„Tak,“ stavec súhlasil. „Mágia aj kúzla sú jedno a odvíjajú sa odzadu.“ Odmlčal sa. „Z minulosti, vieme.“

„Dvere sa otvorili do mnohých miest a mnohých časov vo svete, z ktorého prišli moji priatelia,“ povedal Roland. „Mňa zaujímajú iba posledné dve miesta. Dá sa to?“

Čakali, kým to Henchick s Cantabom zväžia. Maniovia sú skvelí cestovatelia. Ak by niekto vedel alebo dokázal urobiť, čo Roland žiada – čo chcú všetci –, budú to títo ľudia.

Cantab sa úctivo naklonil k starému mužovi, *dinh* Cally Červená cesta. Niečo mu pošepkal. Henchick ho počúval s bezvýraznou tvárou, potom Cantabovi hrčovitou stareckou rukou obrátil hlavu a tiež mu niečo pošepkal.

Eddie sa zamrvil a Roland cítil, že je pripravený explodovať – možno začne kričať. Položil mu na plece ruku a Eddie sa utíšil. Aspoň nateraz.

Tichá porada pokračovala asi päť minút, kým ostatní čakali. Zvuky oslavy v diaľke na Rolanda sťažka doliehali; len Boh vie, ako sa musel cítiť Eddie.

Napokon Henchick potľapkal Cantaba po líci a obrátil sa k Rolandovi.

„Domnievame sa, že je to možné,“ povedal.

„Vďaka Bohu,“ zamrmľal Eddie. A potom hlasnejšie: „Vďaka Bohu! Poďme hore. Stretne sa s vami na Východnej ceste...“

Obaja bradatí muži krútili hlavami, Henchick s akousi strohou ľútosťou, Cantab takmer s výrazom hrôzy.

„Potme do Jaskyne hlasov nepôjdeme,“ povedal Henchick.

„Musíme!“ vybuchol Eddie. „Nerozumiete tomu! Nejde iba o to, ako dlho mágia zotrvá, je to aj otázka času na druhej strane! Za dverami plynú rýchlejšie a nedá sa zastaviť. Kristepane, Susannah možno v tejto chvíli rodí, a ak je to nejaké kanibalské...“

„Počúvajte ma, mladý muž,“ oslovil ho Henchick, „veľmi pozorne ma počúvajte, na kolenách prosím. Deň je takmer na konci.“

Mal pravdu. Roland si nepamätal, že by mu nejaký deň tak rýchlo pretiekol pomedzi prsty. Skoro ráno, krátko po úsvite, bojovali s vlkmi, potom na ceste oslavovali víťazstvo a oplakávali straty (ktoré boli neuveriteľne malé, ako sa ukázalo). Len čo zistili, že Susannah je preč, vyšli k jaskyni, kde pochopili, čo sa stalo. Kým sa vrátili na bojisko na Východnej ceste, prešlo poludnie. Väčšina obyvateľov mesta odišla, triumfálne si odviedli zachránené deti domov. Henchick pomerne ochotne pristal na dišputu, ale kým prišli na faru, slnko bolo na nesprávnej strane oblohy.

Napokon si v noci predsa len odpočinieme, pomyslel si Roland, no nevedel, či sa má tešiť, alebo byť sklamaný. Spánok by sa mu zišiel, aspoň tým si bol istý.

„Počúvam a rozumiem,“ odvetil Eddie, lenže Roland mal ruku stále na jeho pleci a cítil, že mladší muž sa trasie.

„Aj keby sme boli ochotní s vami ísť, nepresvedčili by sme dosť ostatných,“ povedal Henchick.

„Ste ich *dinh*...“

„Tak tomu hovoríte a hádam, že ním aj som, hoci to nie je naše slovo, vieme. Vo väčšine rozhodnutí by ma nasledovali, vedia, čo všetko vášmu *ka-tet* za dnešný deň dlhujú, a poďakovali by sa vám hocijakým spôsobom. Ale po tej ceste a na to strašidelné miesto by sa potme nevybrali.“ Henchick pomaly a s neochvejnou istotou krútil hlavou. „Nie – to neurobia. Počúvajte, mladý muž. S Cantabom môžeme byť späť v *kratene* Červená cesta dávno pred zotmením. Zvoláme svojich mužov do *tempy*, čo je pre nás to isté ako pre zabudlivých radnica.“ Pohľadom zaletel ku Callahanovi. „Odpusťte, otče, ak vás to slovo uráža.“

Callahan neprítomne prikyvoval, ani nezdvihol pohľad od knihy, ktorú znova a znova obracal v rukách. Bola v ochrannom plaste, ako je zvykom pri vzácných vydaniach. Na predsádke bola ceruzou zľahka napísaná cena \$950. Druhý román nejakého mladíka. Nešlo mu do hlavy, čo ju robí takou hodnotnou. Ak stretnú majiteľa knihy Calvina Towera, určite sa ho opýta. A to bude iba začiatok výsluchu.

„Vysvetlíme, čo chcete urobiť, a požiadame o dobrovoľníkov. Verím, že zo šesťdesiatich ôsmich mužov z *kratenu* Červená cesta budú všetci okrem štyroch či piatich súhlasiť s pomocou. Spoja sily a vytvoria mocný *khef*. Tak to nazývate? *Khef*? Všetko spolu?“

„Áno,“ odvetil Roland. „Hovoríme o spoločnej vode.“

„Toľko mužov by ste do jaskyne nenatlačili,“ povedal Jake. „Ani keby jedna polovica sedela druhej na pleciah.“

„To nebude treba,“ odvetil Henchick. „Dnu pošleme najmocnejších – hovoríme im vysielaci. Ostatní sa môžu rozostaviť pozdĺž cesty a držať sa za ruky. Budú tam skôr, ako zajtra slnko vyskočí nad strechy. Ručím za to, ako že tu sedím.“

„Večer musíme aj tak zhromaždiť magnety a olovnice,“ doplnil Cantab. Na Eddieho sa pozeral previnilo a s trochu strachu. Bolo zjavné, že mladík trpí. A navyše je pištoľník. Pištoľník môže zaútočiť – a nikdy to nerobí naslepo.

„Môže byť príliš neskoro,“ tlmene povedal Eddie. Orišekovohnedé oči uprel na Rolanda. Mal ich podliate krvou a tmavé od vyčerpania. „Zajtra môže byť prineskorro, aj keby mágia neodišla.“

Roland otvoril ústa, ale Eddie zdvihol prst.

„Len nepovedz *ka*, Roland. Ak to ešte raz zopakuješ, prisahám, že mi vybuchne hlava.“

Roland zavrel ústa.

Eddie sa znova obrátil k dvom bradatým mužom v tmavých kvakerských plášťoch. „A vy si nemôžete byť istí, že mágia zostane, však? Čo sa dnes večer dá otvoriť, môže sa pred nami zajtra navždy zavrieť. Ani všetky magnety a olovnice manniov to nedokážu otvoriť.“

„Tak,“ povedal HENCHICK. „Ale vaša žena zobrala so sebou magickú guľu, a nech si myslia čokoľvek, Stredsvet a pohraničie sa jej nadobro zbavili.“

„Predal by som vlastnú dušu, len aby som ju mal znova v rukách,“ rozhodne povedal Eddie.

Zatvárali sa šokovane, ešte aj Jake a Roland cítili hlboké nutkanie povedať Eddiemu, že tie slová musí odvolať. Na ceste k Veži sa proti nim spriahli mocné sily, temné sily, a čierna Trinástka je ich najjasnejší *sigul*. Čo sa dá použiť, dá sa aj zneužiť, a oblúky dúhy majú svoje zlovestné čaro – predovšetkým Trinástka. Možno až toľko, čo všetky ostatné dohromady. Aj keby ju získali, Roland by urobil všetko pre to, aby sa Eddiemu Deanovi nedostala do rúk. V terajšom rozporení, utrápeného a rozrušeného by ho guľa v priebehu niekoľkých minút buď zničila, alebo zotročila.

„Keby mala skala ústa, možno by sa napila,“ sucho poznamenala Rosa. Muži sa strhli. „Eddie, otázky mágie bokom, pomyslite na cestu, ktorá tam hore vedie. A teraz si predstavte päťdesiat mužov – mnohí sú takmer rovnako starí ako Henchick a jeden alebo dvaja slepí ako netopier –, ako sa tam po zotmení pokúšajú vyšťverať.“

„Balvan,“ pripomenul mu Jake. „Čo sa popri ňom musíš prešmyknúť a špičky ti pritom trčia nad priepasťou.“

Eddie neochotne prikývol. Roland na ňom videl, že sa pokúša zmieriť s tým, čo nemôže zmeniť. Tápavo sa naťahuje za zdravým rozumom.

„Susannah Deanová je pištoľníčka,“ povedal. „Môžbyť sa o seba chvíľu dokáže postarať.“

„Nemyslím si, že Susannah má ešte nad sebou kontrolu,“ odvetil Eddie, „a ani ty tomu neveríš. Nosí predsa Miinho potomka, a kým dieťa – to decko – nepríde na svet, rozkazovať bude Mia.“

Na Rolanda v tej chvíli doľahlo tušenie a ako mnohokrát za tie roky ukázalo sa, že aj toto je správne. „Keď odišli, možno ju ovládala, ale svoju moc si azda dlho neudrží.“

Callahan zdvihol oči od knihy, ktorá ho tak ohúrila, a konečne prehovoril: „Prečo nie?“

„Lebo nie je vo svojom svete, ale v Susanninom. Ak nenájdu spôsob, ako spolupracovať, možno zomrú obe.“

2

Henchick s Cantabom sa vrátili do Červenej cesty, aby rozpovedali zhromaždeným (a výlučne mužským) starším svojho klanu, čo cez deň vykonali, a vysvetlili im, čo sa od nich za to vyžaduje. Roland odišiel s Rosou do jej domče-

ka. Stál na kopčeku nad bývalou latrínou, z ktorej zostali takmer iba trosky. A v nich ako nepoužiteľný strážca stál robotický posol (veľa iných funkcií) Andy, presnejšie to, čo z neho zostalo. Rosalita Rolanda pomaly vyzliekla. Keď bol nahý ako Adam, ľahla si k nemu na posteľ a natierala ho zvláštnymi olejmi: mačacím proti bolestiam a krémovými, jemne navoňanou zmesou na najcitlivejšie časti tela. Milovali sa. Spoločne vyvrcholili (hlupáci tento druh telesnej náhody vyhlasujú za osud), počúvali praskanie ohnivých petárd z hlavnej ulice Cally a nespútané výkriky *folken*, ktorí boli podľa hlasov už zväčša poriadne opití.

„Spi,“ povedala. „Zajtra ťa už neuvidím. Ani ja, ani Eisenhart alebo Overholser, ani nikto iný v Calle.“

„Si jasnovidka?“ opýtal sa Roland. Znelo to uvoľnene, dokonca pobavene, ale aj keď bol hlboko v nej a prirážal, zhrýzali ho myšlienky na Susannah: je jedna z jeho *ka-tet*, a stratila sa. Ani keby nešlo o nič viac, bránilo by mu to v ozajstnom odpočinku.

„Nie,“ odvetila, „ale zavčasu niečo cítim – ako každá iná žena, najmä keď sa jej muž pripravuje na odchod.“

„Tak ma vidíš? Som tvoj muž?“

Pohľad mala ostýchavý, ale zároveň neochvejný. „Tak, na krátky čas, čo si tu strávil, som tak na teba myslela. Hovorila, že sa mýlim, Roland?“

Stroho pokrútil hlavou. Bolo príjemné byť opäť nejakej žene mužom, hoci iba nakrátko.

Videla, že to myslí úprimne, a tvár jej zmäkla. Pohladila mu chudé líce. „Stretli sme sa v dobrom, Roland, nie je tak? Stretli sme sa v dobrom v Calle.“

„Tak, lady.“

Dotkla sa zvyškov jeho pravej ruky, potom pravého boku. „A čo tvoje bolesti?“